

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Veronikou Burianovou ve věci

žalobce: T. V. V.
v ČR bytem X
zastoupen Mgr. Markem Eichlerem, advokátem
sídlem Nekázanka 888/20, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 12. 2025, č. j. OAM-1281-7/ZR-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

1. Žalobce pobýval na území České republiky na základě uděleného povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny s platností od 29. 1. 2024 do 29. 1. 2026. Rozhodnutím žalovaného ze dne 11. 12. 2025, č. j. OAM-1281-7/ZR-2025 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), byla zrušena platnost žalobcova povolení podle § 46a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „*ZPC*“). Žalovaný takto rozhodl, protože žalobce byl trestním příkazem Okresního soudu Plzeň-město ze dne 30. 10. 2024, č. j. 5 T 101/2024-179 (dále jen „*trestní příkaz*“), odsouzen pro spáchání přečinu podání alkoholu dítěti podle § 204 tr. z.
2. Žalobce podal proti napadenému rozhodnutí přípustnou a včasnou žalobu podle § 65 a násl. s. ř. s., v níž namítl, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav a nevypořádal se s přiměřeností zásahu do jeho rodinného a soukromého života. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, protože žalobce byl pravomocně odsouzen za úmyslnou trestnou činnost a skutkový stav byl zjištěn dostatečně. Podle žalovaného se § 174a ZPC na daný případ nevztahuje a přiměřenost dopadů rozhodnutí ve vztahu k čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „*Úmluva*“) byla řádně posouzena. Žalovaný poukázal na to, že žalobce žije v ČR krátce, jeho rodinné vazby nejsou natolik silné a úmyslné trestné činnosti se dopustil opakovaně. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
4. Žalobce ani jeho zástupce se jednání soudu nezúčastnili. Žalovaný při jednání setrval na svých dosavadních procesních stanoviscích.

II.

Posouzení věci soudem

5. V souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Přezkumná činnost soudu dále respektovala dispoziční zásadu vyjádřenou v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 in fine a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s.
6. Žaloba je nedůvodná.
7. Soud předesílá, že listinami, které jsou součástí správního spisu, správní soudy dokazování neprovádějí, neboť nejde o důkazní prostředky a správní soud přezkoumává tyto dokumenty jako součást správního spisu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS, nebo bod 29 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2022, č. j. 10 Afs 281/2020-70).
8. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti.
9. Žalovaný usnesením ze dne 6. 2. 2025, č. j. OAM-1281-1/ZR-2025, zahájil řízení o zrušení povolení žalobce k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny podle § 46a odst. 1 ZPC z důvodu pravomocného odsouzení žalobce pro spáchání úmyslného trestného činu.
10. Trestním příkazem, který nabyl právní moci dne 20. 11. 2024, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přečinu podání alkoholu dítěti podle § 204 tr. z. Trestná činnost žalobce spočívala skutkově v tom, že žalobce ve třech případech dne 2. 7. 2024, 25. 7. 2024 a 30. 7. 2024 jako prodáváč prodal vodku dětem, které se konzumací alkoholu intoxikovaly, dostaly do bezvědomí a ocitly v přímém ohrožení života, aniž žalobce před prodejem alkoholu ověřil jejich věk. Okresní soud žalobci uložil za jednání, jímž ve větší míře a opakovaně prodal

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

dítěti alkohol, peněžitý trest v celkové výši 30 000 Kč a trest zákazu činnosti výkonu zaměstnání prodáváče v prodejnách, kde se prodávají alkoholické nápoje, v délce 18 měsíců.

11. Po seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí se žalobce ve správním řízení vyjádřil podáním ze dne 10. 4. 2025 tak, že zrušení jeho pobytového oprávnění by bylo nepřiměřené zásahu do jeho rodinného života, jelikož si na území vytvořil pevné vazby, žije zde s manželkou, která se nachází ve věku ideálním pro založení rodiny, jež by nebylo možné v důsledku zrušení pobytového oprávnění žalobce zrealizovat. Žalobce poukázal na množství svých přátel na území a dobré vztahy s rodinou manželky. Za účelem prokázání hloubky zásahu žalobce navrhl provést svůj výslech, neboť jeho písemné vyjádření nemůže nahradit výslech, kdy by mohl sám svými slovy popsat veškeré okolnosti svého případu a zásahu zrušení pobytového oprávnění do jeho rodinného a soukromého života. Žalobce akcentoval, že jeho přečin byl méně závažný, nevznikla žádná škoda ani závažné nebo přetrvávající následky. Přečin byl excesem, způsobeným neznalostí a nerozvážeností žalobce, které nemá žalobce v úmyslu opakovat. Zrušení pobytového oprávnění by podle žalobce nebylo přiměřené závažnosti přečinu.
12. V napadeném rozhodnutí žalovaný konstatoval, že byl žalobce trestním příkazem odsouzen za spáchání výše popsaného úmyslného trestného činu. K námitkám žalobce žalovaný uvedl, že § 46a odst. 1 ZPC neumožňuje žalovanému pobytové povolení žalobce nezrušit a že postačuje odsouzení za spáchání úmyslného trestného činu bez ohledu na udělený trest či závažnost jednání. Žalovaný posoudil přiměřenost svého rozhodnutí podle čl. 8 Úmluvy a dospěl k závěru, že rozhodnutí není nepřiměřené z následujících důvodů. Žalobce spáchal úmyslný trestný čin. *Žalobce* je zaopatřený dospělý, ženatý a zrušení povolení žalobce se nijak nedotkne pobytového oprávnění jeho manželky. Žalobce přicestoval do ČR dne 23. 1. 2024, nepobývá zde ani 2 roky, s manželkou se oženil dne 20. 5. 2023. Od sňatku do příjezdu do ČR tedy žalobce buď žil bez manželky, nebo manželka pobývala společně s žalobcem mimo ČR. Žalobce vzhledem k délce svého pobytu na území nemá v ČR utvořeny natolik silné vazby, aby zrušení platnosti jeho dlouhodobého pobytu mohlo být nepřiměřené. Z obsahu spisového materiálu ani z vyjádření žalobce nevyplývá žádná mimořádná skutečnost, osvědčující rozpor zrušení pobytového oprávnění žalobce s čl. 8 Úmluvy. Žalobce úmyslným protiprávním a navíc opakovaným jednáním porušil právní pořádek České republiky a ohrozil většinovou společnost, kdy páchaní úmyslné trestné činnosti nesvědčí o náležité integraci žalobce do české společnosti. Je zapotřebí ochránit veřejný pořádek a veřejné zdraví. Jen shodou okolností nezávislých na vůli žalobce nemělo jeho protiprávní jednání daleko závažnější či fatální dopad na poškozené děti, které se dostaly do bezvědomí, byly v ohrožení života a musela k nim být přivolána zdravotnická záchranná služba. Do nepříznivého postavení se žalobce dostal sám porušováním právního pořádku České republiky. Podle žalovaného se § 174a ZPC na případ žalobce nepoužije. Žalovaný odůvodnil neprovedení výslechu žalobce tím, že nebylo patrné, co nad rámec řízení mělo být tímto výslechem zjištěno, kdy provedení výslechu nemůže být odůvodněno vyjádřením žalobce, že výslech nenahradí písemné vyjádření. Provedení výslechu je nutné považovat až za krajní a mimořádný úkon za situace, kdy informace nelze získat jinak, a je proto v této věci nadbytečné. Žalobce mohl skutečnosti, které chtěl sdělit v rámci výslechu, uvést do svého písemného vyjádření.
13. Podle § 46a odst. 1 věty druhé ZPC platí, že ministerstvo zruší platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

14. Obecnou námitkou žalobce, že napadené rozhodnutí je v rozporu s § 68 odst. 3, § 3 a § 2 správního řádu a § 46a odst. 1 a § 174a ZPC se zdejší soud nezabýval, neboť z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne jednoznačný závěr, že „[ž]alobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS). Zároveň z ní plyne, že „prostý výčet paragrafů správního řádu, které údajně žalovaný porušil, ani jejich parafrázi bez jakékoli specifikace, za žalobní bod považovat nelze“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2006, č. j. 8 Azs 134/2005-44). Z tohoto důvodu soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal soud s citovanými zákonnými ustanoveními pouze v tom rozsahu, v jakém souvisela s dalšími v žalobě uvedenými žalobními body.
15. Žalobce v žalobě tvrdil ve vztahu ke svému případu tyto konkrétní skutkové skutečnosti: Žalobce žije na území ČR 2 roky, během kterých zde vydělával finanční prostředky pro obživu rodiny. Žalobce peněžitý trest ihned vykonal a tím byl zahlazen. Uložený zákaz činnosti vyprší v květnu 2026 a opět se bude hledět na žalobce jako na trestně zachovalého. Žalobce vyhodnotil svou trestnou činnost jako nikoli závažnou, což má osvědčovat uložený trest. Podle žalobce šlo o ojedinělý excus. Jiné skutečnosti ve vztahu ke své osobě a životní situaci žalobce v žalobě netvrdil.
16. Žalobce nesouhlasil s tím, že žalovaný musel zrušit žalobcovo pobytové oprávnění pro trestní odsouzení žalobce. Touto námitkou žalobce reagoval na závěr žalovaného v napadeném rozhodnutí, že mu § 46a odst. 1 ZPC mu ukládá v případě odsouzení cizince za spáchání úmyslného trestného činu, bez ohledu na udělený trest, povinnost zrušit povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny. Tento závěr žalovaného soud aprobuje. Pravomocné odsouzení za spáchání úmyslného trestného činu je podle § 46a odst. 1 ZPC jasně formulovaným zákonným důvodem pro zrušení pobytového oprávnění a ZPC nedává žalovanému žádnou možnost správního uvážení při rozhodování o tom, zda pobytové oprávnění zrušit či nezrušit. Žalobce nepochybně v žalobě, že byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu, tudíž žalovaný musel podle § 46a ZPC pobytové oprávnění žalobci zrušit (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 5 Azs 214/2017-37, bod 20 a tam citovaná judikatura). ZPC stanoví žalovanému jednoznačně povinnost rozhodnout určitým způsobem za předpokladu splnění podmínek uvedených v zákoně (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2017, č. j. 6 Azs 348/2017-26, bod 9, a usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2025, č. j. 21 Azs 56/2025-35, bod 18). Soud tedy konstatuje, že žalovaný učinil zákonný závěr, že žalobcovo pobytové oprávnění má být zrušeno. Námitka nebyla důvodná.
17. Ani námitka, že žalovaný měl aplikovat § 174a ZPC nebyla opodstatněná, a to vzhledem k dikci § 174a odst. 3 ve spojení s § 46a ZPC. Žalobce se použití § 174a ZPC domáhal již ve svém vyjádření k podkladům rozhodnutí. Žalovaný tuto námitku v napadeném rozhodnutí správně vypořádal výslovným odkazem na § 174a odst. 3 ZPC. Žalobce toto právní posouzení žalovaného v žalobě nevyvracel žádnou konkrétní právní protiargumentací. Soud proto bez dalšího právní závěry žalovaného aprobuje.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

18. Žalovaný se správně zabýval posuzováním přiměřenosti dopadů svého rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce podle čl. 8 Úmluvy. Soud souhlasí s žalovaným, že napadené rozhodnutí není nepřiměřené z důvodů, které žalovaný náležitě objasnil v napadeném rozhodnutí. Žalovaný jednak uvážil dopady do soukromého a rodinného života žalobce, které byly zjevné z obsahu správního spisu a vyplynuly z tvrzení žalobce. Žalovaný vyšel z délky pobytu žalobce na území (žalobce přicestoval do ČR dne 23. 1. 2024 a nepobýval zde tedy ani 2 roky), z toho, že žalobce uzavřel sňatek s manželkou před tím, než přijel do ČR, dne 20. 5. 2023 (před příjezdem žalobce na území tedy žalobce buď žil ve své vlasti bez manželky, nebo manželka pobývala společně s žalobcem mimo ČR) a že zrušení povolení žalobce se nedotkne pobytového oprávnění jeho manželky. Žalovaný dále posuzoval, nakolik je nezbytné zrušit pobytové oprávnění žalobce proto, aby byla ochráněna veřejná bezpečnost, zdraví a práva a svobody jiných ve smyslu čl. 8 Úmluvy. Zde žalovaný zjistil, že spáchal trestný čin, a to úmyslně a opakovaně. Žalovaný učinil závěr, že žalobce porušil právní pořádek České republiky a ohrozil svým jednáním většinovou společnost. Žalovaný akcentoval, že jen shodou okolností nezávislých na vůli žalobce nemělo protiprávní jednání závažnější či fatální dopad na poškozené děti, které se dostaly do bezvědomí, byly v ohrožení života a musela k nim být přivolána zdravotnická záchranná služba. Z poměření zjištěných dopadů napadeného rozhodnutí do života žalobce a zjištěné nutnosti chránit veřejnou bezpečnost a zdraví žalovaný učinil správný závěr, že zásah do žalobcových vazeb na území nepřevažuje nad veřejným zájmem na ochraně veřejného pořádku a zdraví. Soud souhlasí se žalovaným, že z řízení nevyplynula žádná mimořádná skutečnost týkající se poměrů žalobce, která by převážila nad popsányými veřejnými zájmy.
19. Žalobce v žalobě uvedl, že dopad napadeného rozhodnutí do jeho rodinného života je fatální, jelikož se s manželkou pokoušejí o početí potomka. Soud konstatuje, že žalovaný se s touto skutečností nemohl v napadeném rozhodnutí vypořádat, jelikož to žalobce ve správním řízení netvrdil. Napadené rozhodnutí tedy nemůže trpět nezákonností z důvodu, že tuto skutečností při hodnocení přiměřenosti napadeného rozhodnutí žalovaný pominul, jelikož ze spisu nevyplývala a žalobce ji ve správním řízení netvrdil (ač mohl, pokud šlo o skutečnost existující v době vedení správního řízení).
20. Odnětí pobytového oprávnění cizinci v důsledku toho, že na území spáchal úmyslný trestný čin, zpravidla není nepřiměřené tomu, že cizinec tím zde ztrácí výdělkové možnosti a sociální a rodinné vazby, ledaže vyjdou najevo mimořádné okolnosti konkrétního cizineckého životního příběhu. Takové mimořádné okolnosti bezpečně nespočívají v ani ne dvoutetém pobytu na území, zdejším manželském svazku a reprodukčních plánech cizince se ženou pobývajícím na území. Nucený odjezd žalobce ze země podle všeho představuje negativní zásah do vazeb žalobce na území, avšak nejde o újmu, která by vybočovala z běžných důsledků zrušení pobytového oprávnění cizince pro úmyslnou trestnou činnost spáchanou cizincem na území.
21. Námitky žalobce, že se žalovaný nedostatečně zabýval povahou trestného činu, uloženým trestem, rodinnými vazbami a trestní minulostí žalobce, nebyla důvodná. Žalobce v žalobě proti konkrétním, náležitě odůvodněným, závěrům žalovaného nepostavil žádnou konkrétní skutkovou ani právní argumentaci. Pokud žalobce poukazoval na bagatelní trestnou činnost, soud souhlasí se závěry žalovaného o mnohočetné úmyslné trestné činnosti žalobce, v důsledku níž bylo více dětí v ohrožení života, které posouzení trestné činnosti žalobce jako zanedbatelné vylučují. Soud znovu zdůrazňuje, že žalobce v žalobě *konkrétní* argumentací nevyvracel žádné skutkové ani právní závěry žalovaného, jimiž žalovaný odůvodnil, proč není napadené rozhodnutí nepřiměřené jeho dopadům do života žalobce. Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

Žalobce v žalobě nenamítal, že by žalovaný nějakou *konkrétní* skutečnost, kterou žalobce tvrdil nebo která by byla zřejmá ze spisu, pominul. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konkrétními zjištěními odůvodnil svůj závěr, že osobní chování žalobce (mnohočetná úmyslná trestná činnost) představuje skutečnou, aktuální a dostatečně závažnou hrozbu, kterou je dotčen veřejný zájem na veřejném pořádku a zdraví. Soud aprobuje i závěr žalovaného v napadeném rozhodnutí, že zrušení pobytového oprávnění žalobce nepředstavuje další postih za trestnou činnost a porušení zásady *ne bis in idem*. Nejde o žádný trest, nýbrž důsledek pravomocného odsuzujícího rozhodnutí, který je předpokládán v ZPC.

22. Odkaz žalobce na pasáž z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015 č. j. 3 Azs 240/2014-35, nebyl případný, protože se týkal díkce § 119a ZPC, která se neshoduje s § 46a ZPC. Stejně tak žalobní odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014 č. j. 5 As 102/2013-31, nebyl opodstatněný, protože žalobcem citovaná pasáž nijak nevyvrací závěry žalovaného uvedené v napadeném rozhodnutí ani nezpochybňuje úplnost posouzení žalovaného. Žalobce ve správním řízení ani v žalobě netvrdil konkrétní skutečnosti, které by žalovaný v rámci posouzení přiměřenosti pominul, a z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, jaké skutečnosti vzal žalovaný do úvahy a proč dospěl k závěru o přiměřenosti rozhodnutí. Nejde tedy o rozhodnutí nepřezkoumatelné tak, jak namítl žalobce v žalobě, kdy žalobce mohl proti jednotlivým závěrům žalovaného v žalobě brojit konkrétními námitkami, avšak neučinil tak. Z napadeného rozhodnutí je patrné, jaký skutkový stav vzal žalovaný za rozhodný, jakým způsobem postupoval při právním posuzování rozhodných skutečností a jak posoudil námitky žalobce. Odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39, také nebyl přílehlavý, jelikož žalovaný se zabýval všemi skutečnostmi týkajícími se života žalobce, které žalobce tvrdil a které vyplynuly ze spisu, i tím, že zrušení povolení žalobce se nedotkne pobytového oprávnění jeho manželky.
23. Ani poslední námitka žalobce, že žalovaný pochybil tím, že neprovedl výslech žalobce a jeho manželky, nebyla důvodná.
24. Žalobce ve správním řízení výslech své manželky nenavrhoval. Ve vyjádření k podkladům rozhodnutí žalobce navrhl svůj výslech *za účelem prokázání hloubky zásahu do života žalobce, neboť písemné vyjádření nemůže nahradit výslech, kterým by žalobce mohl svými slovy popsat veškeré okolnosti svého případu a zásahu rozhodnutí do jeho života*.
25. Žalovaný tento důkazní návrh výslechem žalobce nepominul a jeho nadbytečnost odůvodnil v napadeném rozhodnutí tím, že nebylo patrné, co nad rámec řízení mělo být tímto výslechem zjištěno. Provedení výslechu je nutné považovat až za krajní a mimořádný úkon za situace, kdy informace nelze získat jinak. Žalobce mohl skutečnosti, které chtěl sdělit v rámci výslechu, uvést do svého písemného vyjádření.
26. V žalobě žalobce uvedl, že žalovaný nedostatečně vypořádal návrh žalobce na jeho výslech *z důvodu zjištění nepřiměřenosti dopadů do jeho rodinného života* a že žalovaný neprovedl výslech manželky, na kterou se žalobce navázán a pro kterou by mělo vycestování žalobce fatální dopad do jejich rodinného života, jelikož se pokoušejí o početí potomka.
27. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že výslech účastníka řízení není určen k tomu, aby při něm účastník uváděl svá tvrzení o rozhodných skutečnostech, ani aby se touto formou vyjadřoval k jiným provedeným důkazům. K tomu slouží primárně podání, návrhy a jiné procesní úkony účastníka řízení. Jedná se o důkazní prostředek, který

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

je nutno využít zejména, pokud jsou o skutkovém stavu pochybnosti, nebo pokud v něm panují rozpory (viz např. recentní rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2025, č. j. 2 Ads 98/2025-27, bod 45 a tam odkazovaná judikatura).

28. Soud shledal vypořádání důkazního návrhu žalobce na jeho výslech v napadeném rozhodnutí dostatečným. Žalobce mohl všechny skutečnosti významné pro posouzení dopadů rozhodnutí sdělit žalovanému v písemném podání. Byly-li by relevantní, buď by je mohl žalovaný převzít, nebo by jejich prokázání mohlo být předmětem dokazování. Žalobce neuvedl, proč jeho písemné vyjádření nemohlo nahradit výslech, neboť v prohlášení mohl žalobce nepochybně svými slovy popsat veškeré okolnosti svého případu stejně tak, jak by je mohl vypovědět při svém výslechu. Žalobce v žalobě neuvedl žádný konkrétní důvod, proč by mělo být vypořádání jeho důkazního návrhu žalovaným nedostatečné či nesprávné. Pokud jde o výslech manželky, tak takový důkazní návrh žalobce ve správním řízení neučinil, takže ho žalovaný nemohl posuzovat. V žalobě ostatně žalobce neuvedl žádnou konkrétní skutečnost, kterou nemohl sdělit ve správním řízení písemně a která by proto bývala musela být zjišťována výslechem žalobce a jeho manželky.
29. Soud tedy neshledal žádnou z žalobcem uplatněných námitek důvodnou, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

III.

Náklady řízení

30. Náhradu nákladů řízení soud výrokem II rozsudku žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a procesně úspěšnému žalovanému v řízení nevznikly náklady nad rámec jeho úřední činnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, č. 3228/2015 Sb. NSS).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Pokud kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Plzeň 25. března 2026

JUDr. Veronika Burianová v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.